

Láska na africký způsob

Navštívil 136 nezávislých zemí světa, podnikl 399 letů, během nichž překonal 1 109 906 kilometrů. „Chtěl jsem navštívit jako nejmladší Čech všechny nezávislé státy světa. Ale zjistil jsem, že jsou důležitější věci. Dřív jsem nejel na jedno místo dvakrát, teď se rád vracím tam, kde se mi líbilo,“ tvrdí **DANIEL VALCHOVNÍK (43)**, cestovatel a spoludávatel cestovní kanceláře Metatour International. Kvůli tomu, že se teď dá cestovat jen velmi obtížně, začal psát knihu Bílý Afričan o tom, jak žil a podnikal v Africe, kde si našel manželku. A jak to bylo dál?

■ Kde jste se cítil jako největší dobrodruh? A snob? A největší chudák?

Jako největší chudák jsem se paradoxně cítil v Česku. Když jsem se vrátil do Česka z Afriky, kde skončilo mé podnikání nezdařením, neměl jsem vůbec nic. Chtěl jsem rychle pracovat, takže jsem vzal první ne moc dobře placenou nabídku v jedné cestovce. Z platu 11 580 korun jsem platil nájem a do toho šetřil na letenku pro přítelkyni, která na mě čekala v rodném Zimbabwe. Ta tehdy stála 37 tisíc korun. Do práce jsem chodil pěšky anebo jsem někdy jezdil tramvají načerno. Nemohl jsem si zajít ani na pivo! Tehdy jsem na tom byl hodně bídě.

■ A ve světě? Kde bylo nejvíc draho?

Když jsem studoval v Dánsku. Byli tam studenti z celého světa, po škole se každý pátek chodilo do baru a já jsem tam cugal celý večer jedno pivo. Měli pocit, že se jich straním, než pochopili, že si nemůžu dovolit dát za pivo 170 korun. Pak mě zvali. Na oplátku jsem z domova vozil becherovku a slivovici. Z Česka do Dánska a i obráceně jsem sto- poval. Třeba i na Vánoce, v zimě, se zlome- nou nohou, což se mi stalo při fotbale. Na cestě jsem tehdy měl velké štěstí – stopnul jsem si pilota dopravního letadla, který mě

▼ Návštěva Angoly. Quedas de Kalandula na řece Lucala, druhé největší vodopády v Africe. Jsou 105 metrů vysoké a široké 400 metrů.

z Berlína dovezl rovnou do Prostějova, protože měl krátce po svatbě a hýřil dobrou náladou.

■ Kdy jste si naopak připadal jako největší snob?

Na Seychelách jsem měl pro sebe pronajatou vilu s bazénem v Constance Lemuria Resort of Praslin, což je šestihvězdičkový resort, k jídlu vybrané speciality.

„Ilegální přechod hranic jsem zažil hned dvakrát.“

To byla inspekční cesta pro vybrané pracovníky cestovních kanceláří, takže nás hostili. Nebo když jsem do Japonska letěl první třídou. Když jsem si během letu dal sprchu, cítil jsem se jako největší snob v životě. (*usmívá se*) Jsou tam dvě sprchy pro 14 pasažérů, teplá voda teče jen pět minut, aby se dostalo na všechny. Mohl jsem si dopřát dvojnásobek, protože jsem tam byl sám. Báječně se o mě starali, šampaňské Dom Perignon, kaviár... Kvůli mně dokonce otevřeli koňak za 60 tisíc korun.

■ To se to cestuje zadarmo...

Letenku jsem si platil, chtěl jsem vyzkoušet luxus Emirates. Za letenku do business jsem dal desítky tisíc korun a díky nasbíraným milím mě upgradovali do první třídy. Ta stojí kolem 140 tisíc korun. Na palubě A380 začíná vyprávění mé knihy – zapínám počítač a vzpomínám, že bylo i o hodně hůř. (*usmívá se*) Letadla jsou má vášeň, vyzkoušel jsem business a first class hned v několika společnostech, abych mohl srovnávat a klientům naší cestovní kanceláře Metatour International doporučovat to nejlepší. S Qatarem jsem se v první třídě proletěl i s přítelkyní, konkrétně do Thajska. Ale Emirates byly lepší. V listopadu jsem si nadělil dárek k narozeninám – let v první třídě do Bahrajnu. Využil jsem služeb British Airways a bylo to dost špatné. Letenka stojí 200 tisíc korun, díky milím jsem měl naštěstí velkou slevu. Ale jídlo ani servis nebyly na adekvátní úrovni. Kdybych platil plnou cenu, rozhodně by to za to nestálo.

■ A kdy jste se cítil jako největší dobrodruh?

Asi při nelegálním přechodu hranic, což jsem zažil hned dvakrát. Poprvé na hranici mezi Guatemalou a El Salvadorem, kdy jsem byl v devatenácti letech naprosto bezradný. Tehdy jsem vybral všechny úspory, 70 tisíc korun, a jel jsem na tříměsíční cestu po Střední Americe. Nikoho jsem nesehnal, a tak jsem jel sám. Nakonec jsem tam byl dva a půl měsíce, protože mi došly peníze a musel jsem volat domů o pomoc. Ta nedorazila, protože všechno bylo na dlouhé lokte... Neměl jsem vízum, protože mi ho na ambasádě nedali. Neměli tam v diplomatickém seznamu Českou republiku, ale ještě Československo. Trvalo by tři týdny, než by mi ho vydali. Neměl jsem peníze, abych tam mohl tak dlouho čekat, a tak jsem to zkusil bez něj. Přišel jsem na hranici, jenže imigrační úředník mě samozřejmě poslal zpět. Chvilku jsem tam otálel, a když se zrovna nikdo nedíval, přešel jsem přes čáru. Nasedl jsem do autobusu a při cestě do města Metapán mě vyhmátli při kontrole – neměl jsem v pase razítko, a tak mě poslali zpátky. Na policejní stanici se mnou sepsali dokument a do pasu mi dali razítko: Nežádoucí. Vrátil jsem se do Guatemaly. Tehdy mi na letišti odpustili poplatek 150 dolarů za změnu letenky. A mohl jsem konečně vyrazit domů.

■ Jak jste to uhadlal?

Dělal jsem ze sebe strašného chudáčka. Na

▲ Cestovatel Daniel Valchovník s přáteli na Pedras Negras (Černé kameny) v Angole.

přepážce KLM byla moc sympatická paní. Byl jsem za ní tři dny po sobě. A třetí den se nade mnou slitovala. Byl jsem nejšťastnější člověk na světě. Jenom mě požádala, ať jí na oplátku pošlu pohled z Prahy, o které slyšela moc hezké věci, což jsem rád učinil.

■ A to druhé nedovolené překročení hranic?

To bylo ještě napínavější. Opouštěl jsem Mosambik a měl jsem namířeno do Zimbabwe. V té době mi zrovna vypršelo vízum. Kolegové z humanitární organizace mi tvrdili, že není problém získat ho za 30 dolarů přímo na hranici. Jenže mně ho nedali, protože Česko ještě nebylo v EU.

Odkázali mě na zimbabwskou ambasádu v Maputu (*hlavní město Mosambiku, pozn. red.*), což bylo 2 500 kilometrů, tedy cesta minimálně na dva dny. Nevěděl jsem, co dělat, protože už mi opět docházely peníze. A tak jsem zkusil přejít hranice, jenže z té zimbabwské mě vrátili na mosambickou. Někde uprostřed cesty mezi hranicemi na mě zamával nějaký chlápek, že mě přes hranici za 300 zimbabwských dolarů (tehdy v přepočtu 300 korun) dostane.

■ A...?

Kývnul jsem na to. Na zádech osmdesátilitrovou krosnu, k tomu batůžek a tašku, kde jsem měl africké sošky vyřezávané

z ebenového dřeva. Vzal mi tašku a batůžek a vyrazili jsme směrem do džungle. Do toho začalo pršet. Šli jsme asi hodinu, než jsme dorazili k ostnatému drátu mezi Zimbabwe a Mosambikem. Nějakou chvíli jsme pokračovali podél něj. V plotu byla najednou díra, a tak jsme jí prolezli. Pak jsme šli dalších asi pětadvaceti minut. Tam jsem trochu zpanikařil, bál jsem se, že mi něco udělá. Křičel jsem na něj, že nevím, kam mě vede, že mu nic nezaplátím. On byl naopak úplně v pohodě. A nakonec jsme opravdu vylezli za hranicemi,

„Kvůli koronaviru sešlo z mé cesty do Afghánistánu.“

nedaleko od toho oficiálního přechodu. Pak jsem se zpětně dozvěděl, že ten prostor, kudy jsme šli, je ještě z války zamínovaný. Místní chodí raději po druhé straně, ne džunglí, ale přes hory. Hranici takto překonávali celkem běžně, aby se vyhnuli poplatkům za vstup a placení cla. Ale tam samozřejmě občas číhali vojáci. Nehrozilo za to vězení, nýbrž jenom pokuta. Já to měl dobrodružnější. Připadal jsem si jako někde v Afghánistánu.

V restauraci zaměřené na africké speciality. Nachází se v Durbanu, v jednom z největších měst Jihoafrické republiky.

■ Tam jste byl?

Plánoval jsem cestu na červenec, měl jsem zamluveného i místního průvodce, ale kvůli koronaviru z toho sešlo.

■ Není to tam nebezpečné?

Domnívám se, že pokud tam máte správné kontakty a trochu víte, co vás čeká, je to bezpečnější. Všude po světě mám díky cestovce kontakty na průvodce, dávají mi doporučení. Třeba když jsem byl v Iráku, hodně mi to pomohlo. Tam to bylo skvělé! Před rokem jsem s kamarády navštívil kurdskou část. Byli jsme tam pět nocí. Po celou dobu jsme měli průvodce, který byl zároveň naším řidičem. Navštívili jsme i klášter Mar Mattai a křesťanskou vesničku. V obchodech bylo normálně k dostání pivo Heineken a Corona. Pili ho i místní. Lidi byli vřelí a přátelští.

■ Šlo vám někdy na cestách o život?

Nejvíce asi při tom přechodu hranic. Kdybych v Salvadoru narazil na nějakého magora, mohl mi ublížit. A v tom druhém případě jsem zase mohl šlápnout na minu... Ale tam jsem si to neuvědomoval. Dvakrát jsem v Mosambiku během povodní prodělával malárii. Měl jsem naštěstí nejlehčí formu. Byl jsem unavený, bez nálady, bez chuti, hrozně mě bolely klouby. Ale za týden jsem byl fit. S nadsázkou říkám, že angína pro mě byla horší. Ale nechci to zlehčovat, protože malárie stále zabíjí statisíce lidí ročně a patří k těm nejnebezpečnějším tropickým chorobám. Poprvé jsem malárii dostal, ještě když jsem pracoval pro humanitární organizaci. A pak zhruba po roce. K tomu jsem

se jednou v Mosambiku přiotrávil místním pivem, vyrobili ho ze špatné vody.

■ Co vašemu cestování říkají rodiče?

Až zpětně si uvědomuju, jak moc tolerantní mám rodiče. Už mám sám rodinu, ale těžko říct, zda dceru někdy takhle pustím samotnou do světa. Naši byli za totality jenom v Jugoslávii v roce 1985 a 1989, kam mě vzali s sebou. Tam jsem cestování propadl. Možná mi ty cesty dovolili, protože netušili, co mě tam čeká. Kdyby věděli, co já... Pokaždé jsem se jim nějak snažil dát vědět, že jsem v pořádku. Jednou jsem volal z Belize domů,

„Životní africkou lásku jsem potkal v Zimbabwe.“

naši v Prostějově neměli pevnou linku a ještě nebyly mobily. A tak jsem volal strejdovi do Přerova, který pak jel vyřídit našim pozdrav ode mě, na kole osmadvacet kilometrů. Dal si u nás dvě slivovice a jel zase zpátky.

■ V Africe vám šlo nejvíce o život, přesto ji milujete. Proč?

Hlavně kvůli místním lidem. Od té doby, co jsem žil v Africe, víc si vážím toho, co mám. Doporučuju všem, kdo mají blbou náladu nebo si stěžují, jak se tady blbě žije, ať vyrazí třeba do Mosambiku. Ve svých dvaadvaceti jsem se tam dostal s dánskou charitativní organizací, měl jsem na starosti vzdělávání, rok jsem tam učil na prvním stupni a pak

jsem se vrhl na podnikání – s tamním společníkem jsem založil kuřecí farmu. Jenže pak přišly povodně, malárie, můj partner nebyl úplně spolehlivý. Ale ještě předtím jsem potkal životní africkou lásku...

■ Jak?

To je story jako z červené knihovny. (usmívá se) Potkali jsme se v Zimbabwe, když jsme vystupovali z letadla. Jen letmo jsem ji oslovil ne zrovna duchaplnou větou, že je hrozně vedro. Jenže tam byla stávka a dvě hodiny jsme čekali, než nám odbaví zavazadla. Dali jsme se do řeči. Na ambasádě jsem potřeboval vyřídit víza do Mosambiku. Měl jsem tam strávit čtyři dny a ona mi nabídla, abych bydlel u nich v rodině. Cestovala do Anglie, chtěla tam pracovat. Jenže na imigračním ji vrátili zpátky, protože tehdy byla situace mezi oběma zeměmi napjatá. Rodina jí zaplatila letenku a ona se vrátila s nepřířezanou... Objevila se tam nečekaně rychle, a navíc s bělochem! A její rodiče byli úplně v pohodě. Onemocněl jsem, měl jsem střevní problémy, takže jsem tam byl nakonec 14 dní, hezky se o mě starali. Během té doby jsme se do sebe zamilovali. Poté, co jsem se uzdravil, odjel jsem na farmu do Mosambiku. Ona pak za mnou přijela a hospodařila tam se mnou. Když začaly problémy, vrátila se do Zimbabwe.

■ A vy?

Radši jsem taky zmizel. S tím, že to zkusíme s kuřecí farmou v Zimbabwe. Ale do toho tam přišel politický převrat. Bílí farmáři se stávali terčem násilí. Bylo mi tehdy pětadvacet, bál jsem se, co by s námi bylo, jak bychom si tam vydělávali na živobytí, a tak jsem se vrátil do Česka. Ač kluk z Prostějova, přišel jsem do Prahy. Byl jsem zcestovalý, uměl jsem jazyky, a tak po mně sáhla cestovní kancelář zabývající se golfovou turistikou. Začal jsem zpracovávat zájezdy na míru. Když jsem našel letenku, dorazila za mnou snoubenka, nějakou dobu žila v Prostějově s mými rodiči.

■ Jak ji přijali?

Velmi rychle si ji oblíbili. Má sedmdesátiletá babička si s ní skvěle rozuměla, domluvily se i bez znalosti cizí řeči. Stačil jim vřelý úsměv. Ze začátku snoubenka mluvila anglicky, protože Zimbabwe bylo historicky pod britskou nadvládou. A díky tomu tam měli rád. Mně to tam ostatně Británii dost připomínalo... Já jsem do Prostějova dojížděl na víkendy, protože jsem přes týden pracoval v Praze. Přes kolegyni z práce jsme pak

▲ Kaiovy vodopády nebo také Vodopády mrtvého muže se nacházejí v Guyaně. Dosahují výšky 226 metrů a patří k nejpůsobivějším vodopádům světa. Masová turistika se jim naštěstí zatím vyhýbá.

v Praze sehnali větší byt, kam jsme se vešli oba. Snoubenka se naučila česky a našla si práci na letišti. A v roce 2003 jsme se vzali. Tomu předcházela šílená byrokratická analýza, museli jsme do Polska pro česká víza. Povedlo se nám pro ni získat trvalý pobyt, a pak dokonce české občanství. Ale už spolu nejsme. Po deseti letech jsme se rozešli...

■ Proč? Co se stalo?

Bylo to hodně dramatické. Ale chci o tom více napsat v mé cestopisné autobiografické

knize, která snad vyjde v březnu 2021. Právě teď probíhá u vydavatelství Pointa předprodej mé knihy formou crowdfundingu. (Způsob financování, při němž větší počet jednotlivců přispívá menším obnosem k cílové částce požadované pro realizaci předmětu financování, pozn. red.)

■ Našla si jiného partnera?

Ne. Objevily se u ní velké zdravotní komplikace. To nám vztah začalo ničit. Hlavně ona se chtěla rozvést s tím, že mi v živo-

tě dělá jen problémy a že si to nezasloužím. Prosila mě, ať si najdu jinou ženu, která mi zajistí rodinu, protože u ní lékaři zjistili, že děti mít nemůže. Odjela pak do té vysněné Anglie. Mám už jinou rodinu, s českou přítelkyní vychováváme dvouapůlletou Emču, bývalá žena je v cizině, takže by to nemělo už nikomu ublížit. Kamarádi do mě tak dlouho hučeli, ať ty svoje zajímavé zážitky sepišu, až jsem se do toho během koronavirové doby pustil. Bývalá manželka je silná – přišla o oba rodiče, o sourozence, pak přesun do Evropy, ta nemoc... Tou knihou jí chci vlastně vzdát hold. Nadále jsme kamarádi a plánujeme, že do Prahy přijede na návštěvu. Rozešli jsme se v dobrém. Po rozvodu jsme šli na víno.

■ Vraťme se ještě do Afriky. V čem je největší rozdíl mezi Českem a Zimbabwe?

Zimbabwe byla v té době nejvyspělejší africká země. Měli tam 99% gramotnost, kvalitní infrastrukturu, skvěle zásobovaná nákupní centra, skvěle vyřešenou veřejnou dopravu, v autobusech byly televize a dostal jste sluchátka. O tom jsme si tady v 90. letech mohli nechat zdát. Všechno tam dobře fungovalo, i na úřadech. Policie ještě nebyla zkorumpovaná, po zaplacení pokuty jste dostal potvrzení. Zato Mosambik byl velmi chudý, země trpěla občanskou válkou, byla zaminovaná, všechno se tam dováželo. Výběr potravin byl velmi omezený. V domech běžně netekla teplá voda. Měli jsme pronajatý dům od humanitární organizace a sprchovali jsme se tam studenou. V hotelu totéž. Jídlo bylo stereotypní – gumová ba-

Daniel Valchovník v Africe podnikal. S tamním společníkem v Mosambiku založil kuřecí farmu. Snímek z farmy v provincii Manica ve městě Chimoio.

geta s margarínem, cikorková káva. K obědu těžko stravitelná kukuřičná kaše, která na talíři vypadala jako velký oschlý knedlík. K tomu špenát a jednou za čas kůzlečí maso, které je samá kost. Takže jsem tam dost zhubl. Když jsem se poprvé vrátil, táta mě skoro nepoznal. Jakmile jsme získali víza, jezdili jsme do Zimbabwe nakupovat. Tam bylo všechno.

■ A Zimbabwe teď?

Bohužel kvůli diktatuře Mugabeho se to změnilo k horšímu. Po roce 2000 vyhnali bílé farmáře, díky této minoritě, jež velmi schopně podnikala, to tam všechno fungovalo. Poté vznikl obrovský chaos. V roce 2008 jsme tam se ženou jeli, to bylo akorát před volbami, zemi ochromila hyperinflace, po Maďarsku ve 40. letech snad největší v historii lidstva. Do obchodu jsme jezdili s batohy peněz. Za dva hamburgery s hranolkou jsme zaplatili asi 11 miliard. Bankovky vystřídal agrošeky, pak byly zase bankovky. Oni neustále tiskli nové peníze někde v Německu. Mám doma dokonce bankovku o hodnotě sto trilionů (podle české soustavy sto bilionů, tedy obsahující 14 nul, pozn. red.). Na začátku pobytu to bylo na naše asi dva tisíce korun, ale každý den to šlo dolů, ke konci zhruba na deset korun. Pak po té bankovce byl velký hlad mezi sběrateli, takže jsem ji přes eBay prodával za 25 dolarů a peníze se posílaly početné ro-

▲ Se současnou přítelkyní v první třídě letecké společnosti Qatar Airways, konkrétně let z katarského Dauhá do thajského Bangkoku.

dině (šest jejich sourozenců) do Zimbabwe, protože ta země byla na pokraji naprostého kolapsu. K tomu jsme ještě posílali každý měsíc část našich výplat. Pak už mě to samozřejmě nebavilo, protože jsme peníze taky potřebovali. Kvůli tomu mezi námi vznikaly občas rozepře.

„Z Afriky si vybavím úsměv na tváři, tady jsme nasraní.“

■ Oni se o sebe nemohli postarat sami?

Nebyla tam práce. Její maminka zemřela na rakovinu, tu jsem ani nezažil. Tatínek zemřel cestou z českého velvyslanectví v Zim-

babwe, když nám jel legalizovat dokumenty. Měl autonehodu. My už jsme tehdy byli v Česku.

■ Jak vás Zimbabwe změnilo?

Spíš mě změnil Mosambik, kde byla bída, protože tam nežili bílí. Sledoval jsem, že tam lidé dokážou být šťastní i bez peněz, dřou na svém políčku, jedí pořád to samé, a usmívají se. Sami mají málo, ale stejně vás pohostí. Z Afriky si vybavím úsměv na tváři, kdežto tady jsme všichni pořád nasraní... Většinou kvůli nějaké prkotině. V zimě je moc velká zima, v létě zase moc vedro. I přesto, že tam mají hluboko do kapsy, jsou uvolněnější a pohodovější. Pořád jsem se tam něco učil, bylo to dobrodružné. Třeba rýži tam nikdo nepřesíval, což jsem zjistil tak, že jsem si o kamínek rozlomil stoličku. Pak už jsem ji jedl hodně opatrně. Moc jsem se nestaral, kolik vydělám a jestli tam udělám kariéru. Splnil jsem si sen – od dětství jsem toužil studovat v zahraničí, žít v cizí zemi někde daleko od domova. Chtěl jsem poznat úplně jinou kulturu a naučit se jazyk. Díky znalostem portugalského jsem měl v Mosambiku velkou výhodu. Od puberty jsem toužil najít si cizinku. V životě jsem chodil jen se dvěma Češkami, jedna z nich je moje současná partnerka.

■ Proč jste preferoval cizinky? Báli jste se, že Češky jsou moc emancipované?

Ted bych to možná tak řekl, ale tehdy mě prostě lákala exotika, proto taky tak rád cestuju. Rodiče nemohli kvůli železnému opně nikam jezdit, takže když otevřeli hranice, byl jsem jako utržený ze řetězu. První vážnější zkušenost jsem měl s Dánkou, tam jsem studoval přípravný kurz té humanitární organizace, díky níž jsem pak vyrazil do Mosambiku.

■ Co bylo pro bývalou ženu nejtěžší, když přijela do Česka?

Problémy ani moc neměla, velmi dobře se naučila česky – ode mě a od mých rodičů, hlavně táta se jí hodně věnoval a učil se s ní. Brzy jsme začali chodit do kina na české filmy. Záhy dokonce porozuměla i českému humoru. Byla statečná, bojovala se všemi problémy. Nejdřív s řečí, ale tu velmi rychle zvládla. Ona je velmi šikovná. V Británii vystudovala práva a hlásí se na Mezinárodní soudní dvůr v Haagu. I v Praze studovala vysokou školu. Brzy jsme oba měli dobře placenou práci, měli jsme se dobře. Nemohla si zvyknout snad jen na zimu. Přijela začátkem prosince 2002, tady byly zrovna obrovské mrazy. Hned onemocněla... Změna podnebí byl pro ni šok. Mnohem větší než ten kulturní.

■ Žažila tady projevy rasismu?

Vůbec. Pokud nepočítám nějaké dělníky, kteří na nás něco pokřikovali, když kopali kanál pro kabely. Vesměs zažila moc hezké reakce, dokonce i na Prostějovsku, kde nějakou dobu žila s mými rodiči. Na malém městě o nás samozřejmě všechno věděli. Když jsme byli někde na večeri, povídali si pak o tom všichni, to bylo docela nepříjemné. V Africe jsem byl jako bílý středem pozornosti. Těšil jsem se domů, kde jsem splynul a byl anonymní. A to se s jejím příchodem změnilo. (usmívá se) Tehdy v roce 2002 tady ještě černošek obecně nebylo tolik. Všichni se k ní chovali moc hezky, ale možná to bylo tím, že je žena, a navíc krásná a sympatická. Měla všechny předpoklady dělat modelku, jen na to neměla národu.

■ Jak byste srovnal africkou partnerku s ostatními dívkami, s nimiž jste chodil?

Aby to nevyznělo, že jsem byl nějaký proutník... Byl jsem velký sportovec, s kluky jsem

od patnácti let jezdil po Evropě na kole, takže na seznamování nebylo moc času. Objeli jsme asi 17 států s plnou polní. Ostatní kamarádi chodili na diskotéky, kde lovili holky. Rozdíl mezi Češkou a Afričankou? Ta současná česká partnerka mi to sice vyvra-

„Afričanka má větší smysl pro rodinu, víc si muže váží.“

cí, ale řekl bych, že Češky víc jedou na sebe, Afričanka má větší smysl pro rodinu, je pozornější, vřelejší, víc si muže váží, víc mu dokáže pomoci, naslouchá mu. Při seznamování jsem zažil, že holky z Prahy koukají, co by z vás měly, jaký pro ně můžete

mít benefit. Afričanky daleko víc pomáhají. Ženinu výplatu jsme posílali její rodině, po čase už jen část, ale i tak... Která česká holka by tohle pro svou rodinu udělala? Afričani opravdu žijí spíš pro druhé než pro sebe. Ale moje současná partnerka je hodně podobná. Mám obrovské štěstí, že jsem ji potkal.

■ Jak jste se poznali?

Byla asistentkou ve firmě mého nejlepšího kamaráda, který v Praze provozuje restauraci. V Prostějově jsme spolu dělali atletiku, pak odešel do Prahy a já ho krátce nato následoval. Se současnou partnerkou jsme se seznámili na firemní akci, kam mě kamarád pozval. Znali jsme se od vidění, protože jsem k němu chodil do kanceláře, kde jsem ji potkával. Blíž jsme se ale poznali až pak, teď jsme spolu čtyři roky.

Rodina bývalé manželky Daniela Valchovníka (na snímku v červeném) při odletu ze Zimbabwe.

Ukrajinské město Pripjat vzdálené tři kilometry od Černobylské jaderné elektrárny. Tady před havárií v roce 1986 býval obchod...

■ Co vás teď živí?

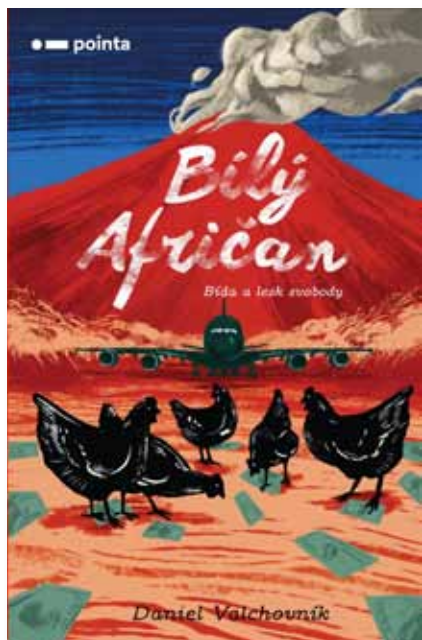
Jsem společníkem v cestovní kanceláři Metatour International. Děláme exotické luxusní zájezdy šité na míru nebo skupinové poznávací zájezdy. Dlouhou dobu jsem byl zaměstnanec, mít vlastní cestovku byl můj sen. Metatour funguje pětadvacet let. Firmu máme společně s kamarádem, který se mnou kdysi pracoval. Mám na starosti finance a do našich aktivit jsem zahrnul i golfové zájezdy. Předtím jsem dělal osm a půl roku v nizozemské cestovce. Nejvíce klientů jsem posílal na Mauricius, Seychely a pak do Jižní Afriky či Dubaje. Rád jezdím do zemí sám, abych je poznal a mohl případně doporučit. Teď už klienty doprovází spíše společník anebo si najímáme průvodce. Ale třeba nedávno jsem jel se skupinou dvaceti lidí do Gruzie. Koncem září mám odjet s patnácti klienty na Ukrajinu – plánujeme navštívit Černobyl, Kyjev a Oděsu. V Černobylu jsem byl už třikrát.

■ Je to pomník, anebo atrakce?

Je to velká hrůza, smutný návrat do minulosti.

■ Není to zneuctění místa, když se tam dívky fotí polonahé?

To jsem naštěstí nezažil, ale vím, že se to stává. Naposledy jsem tam byl ještě před odvysíláním seriálu *Černobyl* v produkci televize HBO, díky němuž se z toho stala masovka, takže tam teď jezdí i turisté bez

▲ Obálka připravované knihy *Bílý Afričan* aneb *Bída a lesk svobody*, kterou Daniel Valchovník začal psát kvůli tomu, že během koronaviru nemůže cestovat, jak by si přál.

▲ Oslava čtyřicátých narozenin Daniela Valchovníka na palubě letadla A380 společnosti Emirates. Posádka cestovatelů zapůjčila na focení kapitánskou čepici.

mozku... Když jsem do Černobylu jel před třemi lety poprvé, byl jsem tam skoro sám, jen s kamarádem. Zastavili jsme se tam cestou z Ázerbájdžánu. Je tam potřeba povolenka s pojištěním, která se vyřizuje na Ukrajině nejméně deset dní dopředu, takže je ideální mít na místě nějaký kontakt. Povolenka stojí 70 eur na den, plus něco doprava. Prodávají se i vstupy na tři dny. Dokonce můžete přespát přímo ve městě Černobyl, kde je hotel. Ale většinou se jezdí na den.

■ Co je na programu? Setkání s pamětníky?

„Přespát můžete přímo ve městě Černobyl.“

Ne... Prohlídka města Černobyl, v ceně je oběd v místní restauraci. Pak se jede do Pripjati (*dnes opuštěné město tři kilometry od jaderné elektrárny, pozn. red.*), poté se jde k radaru Duga, který je asi 20 kilometrů od Pripjati a kdysi byl největší na světě – Sověti díky němu chytali americký signál. Měli ho vyhodit do povětří, jenže to neudělali, protože by to mohlo ohrozit ochranný sarkofág jaderné elektrárny. V Pripjati chodíte po městě, vidíte rozbořené obchody a školy. Průvodci vás za úplatku vezmou i do vybydlených míst, třeba na plavecký stadion, i když je to zakázané. Ale až k sarkofágu vás nepustí. Dostanete se k němu tak na dvě stě metrů. Nejdál můžete jít k památníku obětí, k bráně do areálu se nesmíte ani přiblížit.

Máte s sebou dozimetr (*zařízení k měření dávek ionizujícího záření, pozn. red.*). Říká se, že za celý den tam čelíte menšímu záření než za dobu letu z Ameriky do Evropy.

■ Procestoval jste 136 zemí...

Chtěl jsem být nejmladší Čech, který navštíví všech 196 nezávislých země světa. Před dvanácti lety to byl můj sen. Ale opravdu procestovat, ne tou zemí jen prolítnout a odškrtnout si to. V době koronaviru jsem si řekl, že to je zbytečné snažení.

■ Které země jsou vašemu srdci blízké?

Třeba Mauricius. Jsou tam luxusní hotely na pláži, ale seženete i levné ubytování. Ostrov je úžasný, akorát tak veliký – za hodinu a půl se dostanete ze severu na jih. Kromě nádherných pláží jsou tam vodopády, želvy, továrny na výrobu rumu, třeba Green Island. Krásná je Barma nebo Kambodža.

■ Kde byli lidé nejdružnější?

Pokud nepočítám velmi družné Thaičky v bangkockých barech (*směje se*), pak obecně Afričané. Asie je taky prima, až na Vietnam, tam jsem si připadal trochu jako chodící peněženka. Totéž na Kubě. Naopak mi domorodci hodně pomohli třeba v Mexiku. Byl jsem mladý, neuměl jsem španělsky, místní mi poradili cestu, dovedli mě k autobusu. Studenti mi ukázali město, pozvali mě na party. Prostě se mě ujali. Kdybych tam dnes cestoval v nějaké komfortnější zóně, byl by ten pocit třeba jiný, ale tenkrát se ke mně místní chovali moc hezky.

Milan Eisenhammer

